

Arrest

nr. 53 682 van 22 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X- X- X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 4 juni 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 10 juni 2010 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van eerste verzoeker luidt deze als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine. U woonde in het dorp Elkhoto in Noord-Ossetië, voor u in februari 2009 met uw gezin naar de stad Vladikavkaz verhuisde.

Tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van de stad Vladikavkaz op 26 april 2009 was u aangesteld als verkiezingswaarnemer in een kiesbureau als afgevaardigde van de politieke partij 'Jabloko', een partij waarvan u geen lid was maar wel affiniteit mee had. De voorzitter van de Noord-Ossetische afdeling van Jabloko, A.(...) S.(...), had u enkele dagen voor de verkiezingen persoonlijk gevraagd of u als waarnemer voor zijn partij wilde optreden. Op de verkiezingsdag, rond 16 uur, was u getuige van een poging tot verkiezingsfraude. U zag hoe een man een hele bundel stembiljetten tegelijk in de verkiezingsbus wou deponeren ten voordele van de partij 'Verenigd Rusland'. Nadat u deze poging tot fraude had vastgesteld, ging u samen met een aanwezige politieagent en twee aanhangers van Fatzayev (een politicus van de partij 'Verenigd Rusland'), die ook als verkiezingswaarnemers aanwezig waren, naar een achterkamer om deze zaak te bespreken. Dit gesprek verliep in een gemoedelijke sfeer. Na enige tijd kwamen er twee andere politieagenten in burger die u vroegen om mee te gaan naar het politiekantoor. Eens op het politiekantoor werd u geslagen en ervan beschuldigd zelf verkiezingsfraude te hebben willen plegen. De volgende ochtend, omstreeks 5 uur, werd u terug vrijgelaten. Enkele dagen later ontving u een convocatie om zich op 29 april 2009 aan te melden op het kantoor van de politie. Daar werd u verteld dat er een strafzaak tegen u was geopend op basis van verkiezingsfraude. U stelt dat de politie deze strafzaak tegen u opende op instigatie van Fatzayev. Op 7 mei 2009 werd u nog een tweede maal opgeroepen voor verhoor. Uw binnenlands paspoort werd ingehouden door de politie en u diende een uitreisverbod te ondertekenen. Hoewel u nog een derde oproeping kreeg om u aan te melden op 12 mei 2009, besliste u om daar niet op in te gaan. Op 22 mei 2009 kreeg u een brief van het parket waarbij u aangemaand werd om present te zijn bij volgende gehoren.

In de dagen na het incident had u contact met B.(...) S.(...), een oom van uw vrouw die nog bij de Centrale Kiescommissie van de Republiek Noord-Ossetië had gewerkt en over heel wat invloed beschikte. Hij wendde zich tot het parket, echter zonder gevolg. In de hoop om een oplossing voor uw probleem te vinden, richtte hij zich ook rechtstreeks tot een persoon uit de entourage van Fatzayev. De aanhanger van Fatzayev uitte echter bedreigingen ten opzichte van u en uw gezin. Boris Saldiev richtte zich ook tot de Centrale Kiescommissie van Noord-Ossetië. Als antwoord hoorde u dat de Centrale Kiescommissie niets kon ondernemen omdat het parket in het kader van een strafzaak reeds een onderzoek tegen u geopend had. U contacteerde ook A.(...) S.(...), de voorzitter van Jabloko in Noord-Ossetië, die u niet kon helpen omdat hij zelf problemen kende. Toen het voor u duidelijk werd dat u in Noord-Ossetië geen eerlijke rechtsgang kon verwachten, besloot u om te vluchten.

Op 30 mei 2009 vertrok u samen met uw gezin uit Vladikavkaz. U nam de trein tot Moskou, waar u op 1 juni 2009 aankwam. Vanuit Moskou, waar u diezelfde dag nog vertrok, reisde u in het gezelschap van smokkelaars met een mobilhome tot België. U hebt er geen idee van door welke landen u reisde en u verklaart dat u onderweg geen identiteitscontroles hebt gehad. U kwam aan in België op 4 juni 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

U verklaart dat u vreest om door het gerecht in Noord-Ossetië veroordeeld te zullen worden voor poging tot verkiezingsfraude. U stelt dat u in Noord-Ossetië geen eerlijk proces kunt krijgen, omdat de aanhangers van de politicus Fatzayev over veel invloed beschikken. Bovendien vreest u dat u fysiek geëlimineerd zou kunnen worden door de aanhangers van Fatzayev, omdat zij niet zouden willen dat u door uw getuigenis op het proces een licht zou werpen op hun verkiezingspraktijken. Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst kunt u het Commissariaat-generaal niet overtuigen van uw statuut als waarnemer tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van 26 april 2009 in de stad Vladikavkaz. U kunt geen enkel ander document dan een brief van de kiescommissie voorleggen (waarvan het Commissariaat-generaal de authenticiteit betwist; cf. infra) die uw status als waarnemer tijdens de betreffende verkiezingen zou moesten attesteren. Nochtans vertelde u dat u voor uw functie als waarnemer wel degelijk over een accreditatie beschikte. Deze accreditatie werd u uitgereikt door de voorzitter van de partij Jabloko. U stelde dat u niet weet waar dit document is gebleven (CGVS 15/04/2010, p. 9). Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal op 15 april 2010 verklaarde u dat u niet over documenten beschikte die uw status als waarnemer zouden kunnen aantonen omdat u snel had moeten vluchten uit de Russische Federatie. U stelde dat u anders een hele koffer documenten zou meegenomen hebben (CGVS 15/04/2010, p. 10). Het Commissariaat-generaal bracht begrip op voor dit argument en gunde u bijkomende tijd om documenten te bekomen. Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u, zelfs nadat u extra tijd had gekregen om de nodige documenten te verzamelen, geen enkel ander stuk dan voornoemde brief kon voorleggen waaruit zou kunnen blijken dat u werkelijk

verkiezingswaarnemer voor Jabloko was. Zo kon u geen kopie van uw accreditatiebewijs voorleggen om uw status als verkiezingswaarnemer te attesteren, noch enig ander document die uw band met de partij Jabloko op één of andere manier zou kunnen ondersteunen. Nochtans stelde u Anatoly Sidakov, de voorzitter van de partij Jabloko, persoonlijk te kennen (CGVS 15/04/2010, p. 13) en verklaarde u dat u vanuit België wekelijks contact hebt met mensen in Noord-Ossetië (CGVS 17/05/2010, p. 3). Toen u tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal op 17 mei 2010 werd gevraagd of u contact had opgenomen met A.(...) S.(...), antwoordde u ontkennend (CGVS 17/05/2010, p. 5). Afgezien van het feit dat deze ingesteldheid in deze niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de Belgische asielinstanties aan het onderzoek van uw asiëldossier, ondermijnt uw houding de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw statuut als verkiezingswaarnemer.

Daarenboven zijn uw verklaringen betreffende het incident op de verkiezingsdag op belangrijke punten tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, toen u in het kieslokaal de poging tot fraude vaststelde, "onmiddellijk [werd] aangevallen door de mensen van Fatzayev en twee politieagenten" (DVZ verklaring nr. 5). Bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat het onderhoud met de mensen van Fatzayev in een gemoedelijke sfeer verliep: "Het gesprek duurde ongeveer 15 minuten. Nadien gingen wij naar buiten om te roken. Er was helemaal geen agressie [...]" (CGVS 15/05/2010, p. 16). Gevraagd naar een verklaring voor deze erg uiteenlopende versies van dit incident, antwoordde u eerst dat u het woord 'benaderd' had gebruikt en dat de tolk dit misschien verkeerd had vertaald. Vervolgens zei u dat u zich misschien verkeerd had uitgedrukt (CGVS 17/05/2010, p. 10). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Het is het weinig waarschijnlijk dat een tolk 'benaderen' als 'aanvallen' zou vertalen. Er moet ook gewezen worden op het feit dat uw verklaringen u werden voorgelezen en dat u zich hier akkoord mee verklaarde (DVZ verklaring nr. 5). Bovendien blijkt dit niet de enige tegenstrijdigheid te zijn. Bij het Commissariaat-generaal stelde u immers dat bij dit incident slechts één politieagent betrokken was (CGVS 15/05/2010, p. 16), wat in tegenspraak lijkt met uw eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u gewag maakte van twee politieagenten (DVZ verklaring nr. 5). Uw uitleg dat u zich vergist had uit vermoeidheid, is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid betreffende een sleutelmoment in uw asiërelaas te verschonen. Gezien bovenstaande vaststellingen moet het Commissariaat-generaal besluiten dat uw verhaal over het vaststellen van verkiezingsfraude, wat de basis vormt van uw asiërelaas, weinig geloofwaardig is.

Voorts kan worden opgemerkt dat uw verklaringen ook op andere punten niet gelijklopend zijn. Zo schreef u in uw brief tot de Canadese immigratiedienst dat u Noord-Ossetië had verlaten op aanraden van een 'naaste' die bij de politie werkte. Deze persoon zou u verteld hebben dat Fatzayev de opdracht had gegeven om u te vermoorden (Citoyenneté et Immigration Canada, 'Annexe 2' p. 2). Toen u bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u een familielid of kennis had die bij de politie werkte, antwoordde u echter dat dit niet het geval was. Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat de tolk, die u de brief had helpen opstellen, zich vergist had. U zou bij het opstellen van deze brief nooit over een politieagent gesproken hebben, maar enkel over Boris Saldiev, de oom van uw vrouw die jurist was (CGVS 17/05/2010, p. 6). Het is echter weinig waarschijnlijk dat een tolk (tweemaal) de vergissing zou maken om 'jurist' als 'politieagent' te vertalen, gezien deze begrippen toch wezenlijk verschillen. Bovendien verklaarde u tegenover de Canadese immigratiedienst ook dat deze politieagent u verteld had dat de Noord-Ossetische autoriteiten wisten dat u in België verbleef, waardoor u mogelijk ook in België gevaar liep (Citoyenneté et Immigration Canada, 'Annexe 2' p. 2). Van dit belangrijke gegeven hebt u bij de Belgische asielinstanties nooit spontaan gewag gemaakt. Toen u hier tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat mee geconfronteerd werd, antwoordde u dat Boris Saldiev u inderdaad verteld had dat u in België gevaar liep (CGVS 17/05/2010, p. 8). Dit is echter geen verschoning voor het feit dat u dit niet eerder hebt opgeworpen. De vaststelling dat u ten overstaan van de asielinstanties van België en Canada twee verschillende varianten van uw asiërelaas verteld, roept verdere vragen op omtrent uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens kan er worden vastgesteld dat uw verklaringen over de bedreigingen van de persoon uit de entourage van Fatzayev weinig geloofwaardig lijken. Ten eerste lijkt u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het moment waarop B.(...) S.(...), de oom van uw vrouw die uw belangen behartigde, een onderhoud had met de persoon uit de entourage van Fatzayev. Tijdens dit gesprek werden de bedreigingen aan het adres van u en uw gezin uitgesproken. Bij het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal situeerde u dit gesprek "in het begin van mei [2009]" (CGVS 15/04/2010, p. 12). Bij het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal situeerde u dit gesprek echter "de laatste dagen voor ons vertrek" (op 31 mei 2009), toen duidelijk werd dat alle andere opties om een oplossing voor uw probleem te zoeken gefaald hadden (CGVS 17/05/2010, p. 12-13). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u reeds vóór dit gesprek weet had van bedreigingen, al waren die toen nog niet expliciet geuit. Dit argument is echter niet relevant, gezien u gevraagd werd wanneer het gesprek had plaatsgevonden waarbij deze bedreigingen werden geuit. Het feit dat u dit gesprek nu plots rond 10 of 12 mei plaatste, getuigt van weinig consistentie in uw relaas en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet weet wie deze ernstige bedreigingen tegenover u en uw gezin uitte. U weet enkel dat het "één van de leiders

van de groep" was (CGVS 17/05/2010, p. 7). De identiteit van de persoon die deze bedreigingen uitsprak, lijkt echter cruciaal om de ernst van de dreiging te kunnen inschatten. Gezien u deze bedreiging als één van de belangrijkste argumenten voor uw vertrek uit Noord-Ossetië aanhaalt, is het weinig geloofwaardig dat u de oom van uw vrouw niet zou gevraagd hebben wie u precies bedreigd had.

Verder lijkt uw verhaal over het openen van een strafzaak tegen u door Fatzayev en de dreiging van fysieke eliminatie door personen uit de entourage van Fatzayev weinig logisch. Enerzijds verklaarde u dat het onderzoek van de politie dat tegen u geopend werd op verdenking van verkiezingsfraude en de daaropvolgende inbeschuldigingstelling gebeurden op instigatie van Fatzayev (CGVS 15/04/2010, p. 11-12). Anderzijds stelde u dat u het gevaar liep om fysiek geëlimineerd te worden door de mensen van Fatzayev omdat zij bevreesd waren voor uw getuigenis op een mogelijk proces. U vertelde immers dat, hoewel Fatzayev de uitkomst van het proces zou beïnvloeden waardoor u zeker zou veroordeeld worden, hij niet zou toestaan dat u door uw getuigenis een licht zou werpen op zijn frauduleuze verkiezingspraktijken. Hij zou u dus willen elimineren omdat uw getuigenis op het proces zijn naam zou bezoedelen (CGVS 17/05/2010, p. 6-7). Deze twee verklaringen lijken echter niet verenigbaar. Indien Fatzayev vreest dat uw getuigenis op een proces hem zou kunnen schaden, waarom zou hij dan aandringen op het openen van een strafzaak tegen u? De vervolgingsfeiten die u aanhaalt lijken aldus niet logisch te zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat u onaannemelijk weinig documenten kon voorleggen over uw statuut als verkiezingswaarnemer; dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident waarbij u verkiezingsfraude vaststelde; dat u verschillende varianten van uw verhaal vertelde tegenover verschillende asielinstanties; dat uw verklaringen over de bedreigingen door de clan Fatzayev niet geloofwaardig zijn en dat uw vrees voor vervolging weinig logisch lijkt. Deze vaststellingen, die raken aan de kern van uw asielrelaas, maken dat het Commissariaat-generaal aan het geheel van uw verklaringen weinig geloof kan hechten.

Het Commissariaat-generaal heeft aldus gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van de documenten die u voorlegt om uw verhaal te staven; in casu de twee convocaties, de aanmaning wegens het niet opdagen bij een politieverhoor en de brief van de Centrale Kiescommissie. Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen de bewijskracht van de documenten, rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie (waarvan een kopie aan uw administratief dossier is gevoegd), en de ernst van bovenvermelde vaststellingen, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen gekocht worden. Wat betreft de brief van de Centrale Kiescommissie van de Republiek Noord-Ossetië, die zou attesteren dat u inderdaad problemen hebt, kan er overigens een opmerkelijk verschil vastgesteld worden tussen uw verklaringen en de inhoud van deze brief. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de voorzitter en het lid van de commissie waarover u spreekt vrouwen zouden zijn, respectievelijk 'Galaova' en 'Slanova' (CGVS 15/04/2010, p. 14), terwijl uit de brief van de Centrale Kiescommissie die u zelf voorgelegd hebt, blijkt dat beide personen mannen zouden zijn, respectievelijk 'Galaov' en 'Slanov' (cf. document 8 + vertaling in bijlage). Er kan ook opgemerkt worden dat deze brief, hoewel dit een officieel antwoord zou betreffen, geen stempel draagt van de Centrale Kiescommissie van Noord-Ossetië.

Voorts legt u ook geen documenten voor waaruit zou blijken dat u momenteel vervolgd wordt door de Noord-Ossetische autoriteiten. Nochtans verklaarde u dat uw contactpersoon in Noord-Ossetië, B.(...) S.(...), een heel invloedrijk persoon is met hoge connecties. Zo zou hij tot voor twee jaar bij de Centrale Kiescommissie gewerkt hebben en beschikt hij over contacten in gerechtelijke kringen (CGVS 17/05/2010, p. 3). Het is aldus niet geloofwaardig dat u via hem niet over documenten zou kunnen beschikken die zouden aantonen dat u momenteel vervolgd wordt door de autoriteiten. U gaf zelf al enkele voorbeelden van documenten aan die uw verklaringen zouden kunnen ondersteunen, zoals officiële antwoorden van het parket (CGVS 17/05/2010, p. 4). U zou langs deze weg bijvoorbeeld ook processen-verbaal of andere documenten uit uw strafdossier kunnen bekomen. Gevraagd waarom u deze documenten niet kon voorleggen, kon u hier geen duidelijk antwoord op formuleren (CGVS 17/05/2010, p. 4). Het is bovendien opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de actuele stand van zaken in het gerechtelijk onderzoek dat tegen u zou lopen. U weet niet of het onderzoek nog hangende is, of de zaak geseponeerd is en of er misschien reeds een uitspraak werd gedaan bij verstek (CGVS 17/05/2010, p. 8). Hoewel u beweert dat u ook vervolgd zou kunnen worden omdat u een uitreisverbod naast zich neerlegde, weet u ook niet of de autoriteiten u dit effectief ten laste leggen (CGVS 17/05/2010, p. 9). Gezien u verklaart over een goedgeplaatste contactpersoon te beschikken, is het weinig geloofwaardig dat u niet beter op de hoogte bent van de actuele situatie in uw land van herkomst.

Uw internationaal paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing

niet betwist wordt. De twee internetartikels gaan over de algemene politieke situatie in Vladikavkaz vóór de verkiezingen van 26 april 2009 en kunnen uw persoonlijk asielrelaas niet ondersteunen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw echtgenote F.(...) K.(...) (O.V. 6.441.430), uw dochter S.(...) K.(...) (O.V. 6.441.436) en uw zoon K.(...) K.(...) (O.V. 6.441.434) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt deze als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine. U woonde in het dorp Elkhotovo in Noord-Ossetië, tot u in februari 2009 met uw gezin naar de stad Vladikavkaz verhuisde.

Op 26 april 2009 was uw man, A.(...) K.(...) (O.V.6.441.430), verkiezingswaarnemer tijdens de gemeenteraadsverkiezingen in Vladikavkaz. Op 27 april 2009 kwam uw man omstreeks 5 uur in de ochtend gehavend thuis. U vernam dat hij de vorige dag getuige was geweest van een poging tot verkiezingsfraude door een aanhanger van de partij ‘Verenigd Rusland’. Hij werd daarop meegenomen naar het politiekantoor, waar de politie uw man sloeg en er van betichtte zelf fraude te hebben willen plegen. Uw man werd in de daaropvolgende weken 4 maal opgeroepen om op het politiekantoor te verschijnen. De politie opende een strafzaak tegen hem op verdenking van verkiezingsfraude. U vernam ook dat een aanhanger van Fatzayev, een politicus van verenigd Rusland, bedreigingen had geuit tegenover uw gezin. In de loop van mei 2009 besliste uw man dat het gezin Noord-Ossetië moest verlaten.

Op 30 mei 2009 vertrok u samen met uw gezin uit Vladikavkaz. U nam de trein tot Moskou, waar u op 1 juni 2009 aankwam. Vanuit Moskou, waar u diezelfde dag nog vertrok, reisde u in een mobilhome tot België. U hebt er geen idee van door welke landen u reisde en u verklaart dat u onderweg geen identiteitscontroles hebt gehad. U kwam aan in België op 4 juni 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

U verklaart dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw man, A.(...) K.(...) (O.V.6.441.430) (CGVS 15/04/2010, p. 4). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Uw binnenlands paspoort en uw huwelijksakte ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. De documenten ondersteunen uw asielrelaas echter niet. Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw dochter S.(...) K.(...) (O.V. 6.441.436) en uw zoon K.(...) K.(...) (O.V. 6.441.434) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van derde verzoekster luidt deze als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine. U woonde aanvankelijk in het dorp Elkhoto in Noord-Ossetië, maar in februari 2009 verhuisde u samen met uw ouders naar de stad Vladikavkaz.

Op 26 april 2009 was uw vader, A.(...) K.(...) (O.V. 6.441.430), verkiezingswaarnemer tijdens de gemeenteraadsverkiezingen in Vladikavkaz. Op 27 april 2009 kwam uw vader omstreeks 5 uur in de ochtend gehavend thuis. Uw ouders spraken niet met u over problemen, maar u voelde dat er spanningen waren. Pas later, wanneer u al in België was, vernam u dat de problemen van uw vader iets met de verkiezingen te maken hadden. U kent geen verdere details. Enkele weken voor uw vertrek op 30 mei 2009, hoorde u van uw vader dat het gezin Noord-Ossetië moest verlaten.

Op 30 mei 2009 vertrok u samen met uw gezin uit Vladikavkaz. U nam de trein tot Moskou, waar u op 1 juni 2009 aankwam. Vanuit Moskou, waar u diezelfde dag nog vertrok, reisde u in een mobilhome tot België. U hebt er geen idee van door welke landen u reisde en u verklaart dat u onderweg geen identiteitscontroles hebt gehad. U kwam aan in België op 4 juni 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw vader, A.(...) K.(...) (O.V.6.441.430). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw vader.

Uw binnenlands paspoort ondersteunt uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Dit document ondersteunt uw asielrelaas echter niet.

Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw moeder F.(...) K.(...) (O.V. 6.441.430) en uw broer K.(...) K.(...) (O.V. 6.441.434) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van vierde verzoeker luidt deze als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine. U woonde in het dorp Elkhoto in Noord-Ossetië. Toen uw ouders in februari naar de stad Vladikavkaz verhuisden, bleef u bij uw grootmoeder in Elkhoto wonen.

Op 26 april 2009 was uw vader, A.(...) K.(...) (O.V. 60110454986), verkiezingswaarnemer tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van Vladikavkaz. Begin mei hoorde u van uw zus dat uw vader de dag na de verkiezingen gehavend was thuisgekomen. Pas later, wanneer u al in België was, vernam u dat de problemen van uw vader iets met de verkiezingen te maken hadden. U kent geen verdere details. Een week voor uw vertrek op 30 mei 2009, hoorde u van uw vader dat het gezin Noord-Ossetië moest verlaten.

Op 30 mei 2009 vertrok u samen met uw gezin uit Vladikavkaz. U nam de trein tot Moskou, waar u op 1 juni 2009 aankwam. Vanuit Moskou, waar u diezelfde dag nog vertrok, reisde u in een mobilhome

tot België. U hebt er geen idee van door welke landen u reisde en u verklaart dat u onderweg geen identiteitscontroles hebt gehad. U kwam aan in België op 4 juni 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw vader, A.(...) K.(...) (O.V.6.441.430). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw vader.

Uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Het medisch attest stelt dat u blijvende schade hebt opgelopen tengevolge een hoofletsel op jongere leeftijd. Deze documenten ondersteunen uw asielrelaas echter niet.

Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw moeder F.(...) K.(...) (O.V. 6.441.430) en uw zus S.(...) K.(...) (O.V. 6.441.436) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, de beginselen van machtoverschrijding en het algemene beginsel van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces. Verzoekers houden een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur en gaan vervolgens in op specifieke overwegingen uit de bestreden beslissing genomen ten aanzien van K. A. Eerste verzoeker benadrukt dat zij in eerste instantie vrezen geëlimineerd te worden door mensen van de omgeving van politicus Fatzayev en “niet eens de kans te hebben tot een proces levend te geraken” (sic). Hij vreest tevens een onrechtmatig proces met betrekking tot de verkiezingsfraude dat een opgezet proces is waarvan de beschuldiging volledig los zou staan van de verkiezingen.

Met betrekking tot zijn hoedanigheid van verkiezingswaarnemer, wijst eerste verzoeker erop dat de commissaris-generaal zijn hoedanigheid betwist omdat hij slechts één document kon voorleggen “dat deze hoedanigheid betwist” (sic). Het verwijt van de verwerende partij met betrekking tot de authenticiteit van het document is volgens eerste verzoeker moeilijk te begrijpen omdat de opmerking van vermeende valsheid voor elk document zou kunnen worden gemaakt. Eerste verzoeker stelt alleszins geen “gelijkwichtig” (sic) attest te kunnen voorleggen dan dit, dat werd opgesteld door de terzake officiële instantie. Eerste verzoeker merkt op dat de wijze waarop waarnemers worden gekozen en naar de stembureaus worden gestuurd, grotendeels is opgemaakt om derden zeker te maken dat de gestuurde persoon degelijk als waarnemer is aangesteld dan om bewijzen te bezorgen aan de waarnemers dat zij deze functies hebben bekleed. Hij legt uit dat een lijst van waarnemers van de partij wordt opgemaakt die aan de Centrale Commissie voor de verkiezingen wordt gericht die deze lijst naar elk kiesbureau stuurt. De partijen geven aan de waarnemer een accreditatiebrief die aan de voorzitter van het stembureau moet worden voorgelegd samen met het identiteitsstuk van de waarnemer waarbij na controle de waarnemer tot het stembureau wordt toegelaten waarna de voorzitter de accreditatiebrief

bewaart en een bewijsje afgeeft aan de waarnemer. Dit bewijsje is het enige document dat eerste verzoeker ooit in handen heeft gehad en dit is, toen zijn identiteitsdocument in beslag genomen werd, hoogstwaarschijnlijk bij de politie gebleven. Eerste verzoeker wenst te verduidelijken dat het ganse procédé met betrekking tot het op punt stellen van de verkiezingscomités die officieel als rol hebben de eerlijkheid van de verkiezingen na te kijken, uiteindelijk een procédé is dat werd ingericht om aan de internationale druk een antwoord te bieden. *“Op intern gebied is het eerder een structuur die vreemd klinkt in een structuur die heel algemeen corrupt is”* (sic). Volgens eerste verzoeker heeft geen enkele partij nog belangstelling voor de vastgestelde fraudes éénmaal de winnaar van de verkiezingen gekend is, eerder integendeel, aangezien de oppositiepartijen er alle belang bij hebben tot een compromis te komen met de winnaar. Eerste verzoeker moet dus geen hulp verwachten van de voorzitter van de partij voor dewelke hij als waarnemer is opgetreden omdat hij eerder een last is geworden voor de partij. Eerste verzoeker besluit dat de motivering van de commissaris-generaal niet zwaarwichtig genoeg is om de beslissing te ondersteunen. Er wordt met geen woord gerept over welk document verzoeker dan wel had moeten voorleggen en om welke reden dit document de beslissing had kunnen beïnvloeden gelet op de algemene opmerking dat de meeste documenten als vals moeten worden aanzien.

Vervolgens gaat eerste verzoeker in op het incident tijdens de verkiezingsdag. Hij benadrukt dat dit incident in verschillende fases verliep: de eerste fase verliep heel snel, namelijk enkele seconden, de tijd om het gebaar te beseffen van de persoon die stembiljetten in de verkiezingsbus wou deponeren en dit gebaar te stoppen, de gelijktijdige tweede fase waarbij zijn eigen beweging om dit individu te stoppen waargenomen werd en dat naar hem gerend werd en tenslotte de derde fase waarbij inderdaad rustig gesproken en *“geroken”* (sic) werd, buiten het stemlokaal. Als de acties worden ontleed, kan volgens eerste verzoeker worden aangenomen dat hij de indruk heeft gewekt dat de tweede fase als een soort agressie verliep, gelet op zijn bliksemsnelle tussenkomst. Eerste verzoeker benadrukt dat het hier niet om een werkelijke tegenstrijdigheid gaat.

Daarna gaat eerste verzoeker in op de gegevens die worden gehaald uit de brief die hij heeft gericht aan de Canadese immigratiedienst. Eerste verzoeker oppert dat de verwerende partij de erin vervatte informatie niet heeft meegedeeld, ondanks zijn vraag. Hij ontkent niet dat hij een aanvraag heeft gericht tot de *“Emigratiediensten”* (sic) van Canada, maar vordert verduidelijking nopens de wijze van informatievergaring door het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot de functie van B. S. bevestigt eerste verzoeker dat hij nooit tussenkomst of raad heeft gevraagd aan een andere persoon dan het familielid van zijn echtgenote, B. S. die overigens niet bij de politie werkte en thans officieel op pensioen is, maar als jurist veel kennissen binnen de gerechtelijke sfeer en het parket had en dat deze persoon thans slechts sporadisch in Ossetië leeft. Eerste verzoeker zet verder uiteen dat hij een brief verwacht van dhr. B. S. die zijn interventies en het tijdstip ervan zal verduidelijken. Voor eerste verzoeker heeft de naam van de persoon waarmee B. S. een onderhoud had nog geen belang, vermits hij de zekerheid heeft dat deze persoon goed geplaatst was in de omgeving van de politicus Fatzayev die uiteraard zelf geen bedreigingen uit, maar het vuile werk laat opknappen door mensen uit zijn omgeving, vergelijkbaar met een maffia. Volgens eerste verzoeker moet vooral de vraag worden gesteld of hij gegronde vrees heeft voor een proces dat tegen hem wordt aangespannen op basis van verkiezingsfraude en niet of Fatzayev en zijn omgeving al dan niet logisch of wijs handelen.

De bestreden beslissing werd volgens eerste verzoeker niet ernstig overwogen omdat ze is gebaseerd op de eigen bevindingen van de commissaris-generaal en minieme tegenstrijdigheden, maar er wordt geen rekening gehouden met het feit dat de vier gezinsleden gelijklopende informaties hebben verstrekt nopens de beleefde feiten, zonder dat tegenstrijdigheden konden worden aangehaald, ondanks het feit dat alle gezinsleden tot in de details ondervraagd werden.

Eerste verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal geen criteria aangeeft op basis waarvan de hiërarchie tussen de verschillende bewijsstukken georganiseerd zou zijn. Hij herhaalt dat hij de autoriteiten en de clan van Fatzayev vreest en vreest geëlimineerd te worden. Met betrekking tot zijn contactpersoon B. S. oppert eerste verzoeker dat deze Ossetië heeft verlaten en er thans slechts sporadisch vertoeft en deze op tijd en stond het nodige gedaan heeft om hem te helpen. Eerste verzoeker benadrukt dat B. S. geen oplossing kon vinden voor het gezin behoudens de vlucht en zakelijk handelt en er derhalve ook geen reden is dat hij zichzelf zou blootstellen aan risico's daar waar hij van oordeel is dat het gezin thans in België veilig is.

Eerste verzoeker wijst er verder op dat de beslissingen ten aanzien van zijn echtgenote en de kinderen enkel gemotiveerd worden door een verwijzing naar de beslissing van het gezinshoofd, wat volgens hem niet in overeenstemming is met de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire bescherming tenslotte poneert eerste verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze enkel behandelt in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, maar geen enkele reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, § 2, b) niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van eerste verzoeker.

Per aangetekend schrijven van 22 november 2010 maken verzoekers bijkomende stukken over, met name een document van "Jabloko" en een brief van B. S. met de beëdigde vertalingen van deze oorspronkelijk in het Russisch gestelde documenten.

2.2. Voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van de beginselen van behoorlijk bestuur, de beginselen van machtsoverschrijding en het algemene beginsel van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, is het middel niet ontvankelijk. Los van de vraag of deze beginselen voldoende duidelijk zijn omschreven, wordt niet uiteengezet op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat de hoedanigheid van eerste verzoeker als verkiezingswaarnemer weinig geloofwaardig is omdat hij hierover onaannemelijk weinig documenten voorlegt. Bovendien legt verzoeker volgens de bestreden beslissing over het incident tijdens de verkiezingsdag waarbij hij fraude vaststelde, tegenstrijdige verklaringen af. Hij blijkt tevens verschillende varianten van zijn verhaal te hebben verkondigd ten aanzien van verschillende asielinstanties. De bestreden beslissing is eveneens gestoeld op het feit dat de verklaringen van eerste verzoeker over de bedreigingen uit de entourage van Fatzayev ongeloofwaardig zijn, niet enkel omwille van tegenstrijdigheden en onwetendheid over de identiteit van de persoon die de bedreigingen uitsprak, maar ook omdat Fatzayev enerzijds een strafzaak tegen eerste verzoeker zou openen terwijl dezelfde Fatzayev vreest dat eerste verzoeker over de verkiezingsfraude zou getuigen tijdens dit proces. Daarenboven wordt getwijfeld aan de authenticiteit van de documenten die eerste verzoeker voorlegt en heeft hij, ondanks zijn zogenaamd invloedrijke contactpersoon in Noord-Ossetië geen bijkomende documenten kunnen neerleggen en heeft hij geen actuele informatie over de stand van zaken.

2.5. Met betrekking tot zijn hoedanigheid van verkiezingswaarnemer merkt de Raad op dat aan het door de asielzoeker bijgebrachte document slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen en dat aan het stuk bewijswaarde kan worden ontkend indien er onvoldoende garanties zijn op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Ter gelegenheid van zijn tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen legde eerste verzoeker een brief neer van de Centrale Verkiezingscommissie van de Republiek Noord-Ossetië van 19 mei 2009 die een verslag bevat van het incident dat zou hebben plaatsgevonden (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 20, Documenten, brief kiescommissie +enveloppe). Eerst en vooral merkt de Raad op dat deze neerlegging indruist tegen de verklaring van eerste verzoeker bij zijn eerste gehoor, toen hij te kennen had gegeven dat hij geen documenten zou kunnen voorleggen die attesteren dat hij verkiezingswaarnemer was en dat hij enkel een badge had (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 8, gehoorverslag A. K 15/04/2010, p. 9). Het is verder opvallend hoe de verklaringen van eerste verzoeker afwijken van de gegevens uit het voorgelegde document. Tijdens zijn eerste gehoor had eerste verzoeker de voorzitter van het kiesbureau uitdrukkelijk bij naam genoemd, "*Galaova Bellanikolaiovna*" alsook één van de leden, "*Larrissa Slanova*", die hij beweerde te kennen (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 8, gehoorverslag A. K 15/04/2010, p. 14). Deze individuen waren volgens verzoeker vrouwen en dragen duidelijk een vrouwelijke naam. Uit het door verzoeker neergelegde document van de Centrale Verkiezingscommissie, blijkt echter dat de voorzitter van het kiesbureau "*Galaov B.N.*" zou zijn en het lid "*Slanov L.*", wat naar mannelijke individuen verwijst. Hoewel verzoekers in hun verzoekschrift beweren dat het document werd opgesteld door de terzake officiële instantie, treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij stelt dat het stuk geen stempel draagt van de Centrale Verkiezingscommissie van Noord-

Ossetië. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat aan het document dat door eerste verzoeker werd neergelegd geen bewijswaarde kan worden toegedicht

2.6. Verzoekers' ongestaafde betoog over de wijze waarop de verkiezingswaarnemers worden aangeduid en over de houding van de partijen ten aanzien van hun waarnemers éénmaal de winnaar van de verkiezingen bekend is, volstaat niet om te rechtvaardigen waarom hij zijn hoedanigheid van verkiezingswaarnemer niet op meer omstandige wijze met documenten kan ondersteunen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker liet uitschijnen dat hij over uitgebreide documentatie beschikte (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 8, gehoorverslag A. K 15/04/2010, p. 10).

2.7. Bijkomend merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Russische Federatie tegen betaling documenten kunnen worden verkregen (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 21, Landeninformatie, Antwoorddocument Russische Federatie/Tsjetsjenië tch 2008-140w). Deze informatie relateert verder de waarde van de brief van de Centrale Verkiezingscommissie die eerste verzoeker had voorgelegd (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 20, Documenten, Brief Kiescommissie). Dit is, zoals verzoekers terecht stellen, een opmerking die voor elk document kan worden gemaakt. De Raad wijst erop dat deze wetenschap de asielinstanties er enkel toe verplicht documenten uit de Russische Federatie uiterst streng te 'screenen' en zich ervan te verzekeren dat de verklaringen van de asielzoekers die zich op documenten wensen te beroepen er naadloos bij aansluiten. Zoals hierna zal blijken heeft eerste verzoeker de stukken waarop hij zich beroept niet ondersteund met geloofwaardige verklaringen waardoor de commissaris-generaal op grond van het geheel van de gegevens geldig kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers profiel van verkiezingswaarnemer. Dezelfde vaststelling gaat op voor het attest van de verkiezingscommissie van de stad Vladivostok van 22 juni 2010 dat verzoeker toevoegde aan zijn brief van 22 november 2010. Ook aan dit attest kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover het geloofwaardige verklaringen ondersteunt, wat in casu niet het geval is.

2.8. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Met betrekking tot het incident op de verkiezingsdag blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoeker bij zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde in het kiesbureau onmiddellijk te zijn aangevallen door de mensen van Fatzayev en twee politieagenten nadat hij gepoogd had de verkiezingsfraude te verijdelen (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 17, Verklaring, p. 2). Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde eerste verzoeker het volgende: "(...) Ik liep voorbij de urne en ik zag een man die uit zijn mouw een pak formulieren haalde en in de urne wou steken. Ik nam hem spontaan bij de arm. Dan kwamen de waarnemers van Fatzayev naar mij. De politieman zag ons. Hij kwam en we gingen samen met hem naar een aparte kamer. (...) Het gesprek duurde ongeveer 15 minuten. Nadien gingen wij naar buiten om te roken. Er was helemaal geen agressie, toch niet van die twee vertegenwoordigers." (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 8, gehoorverslag A. K 15/04/2010, p. 16). Bij zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde verzoeker deze versie, waarbij hij stelde dat het gesprek heel rustig verliep, zonder opwinding en dat er slechts één agent aanwezig was (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/05/2010, p. 9). Verzoekers verklaringen over het incident lopen dus op verschillende punten uiteen, zowel wat de agressie van de vertegenwoordigers van Fatzayev betreft als het aantal aanwezige politiemannen. Wanneer eerste verzoeker hiermee bij zijn laatste gehoor wordt geconfronteerd, wijt hij de verschillende versies aan vertaalproblemen enerzijds en een verspreking van zijn kant anderzijds (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 4, gehoorverslag A. K 17/05/2010, p. 10). Deze pogingen om de tegenstrijdigheden te rechtvaardigen worden ondergraven door het feit dat de eerdere verklaringen werden voorgelezen aan eerste verzoeker en hij deze heeft ondertekend, zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Bovendien is verzoekers' eerder wetenschappelijk aandoende analyse uit hun verzoekschrift niet gestoeld op vertaalproblemen of vergissingen, maar geven zij een derde versie van de feiten weer, die er enkel op gericht is om de tegenstrijdigheden *post factum* te reduceren. Aangezien dit incident de kern is van het asielrelaas van eerste verzoeker mag worden verwacht dat hij hierover eenduidige verklaringen aflegt. Aangezien dit niet het geval is, kan enkel worden besloten dat het relaas over de vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig is.

2.9. De brief die eerste verzoeker had gericht aan de Canadese immigratiedienst werd op initiatief van de Canadese Ambassade in Parijs op 7 december 2009 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze brief en de enveloppe bevinden zich in het administratief dossier (stuk 14, Ambassade du Canada, Service Immigration) wat verzoekers zelf hadden kunnen vaststellen wanneer zij gebruik zouden maken van de mogelijkheden tot inzage die de wet hen biedt. Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar ze stellen dat de commissaris-generaal zijn wijze van informatievergaring moet verduidelijken. Bovendien kan niet worden ingezien op welke grond de commissaris-generaal de erin vervatte informatie zou moeten meedelen, aangezien eerste verzoeker zelf deze aanvraag bij de Canadese overheid heeft ingediend en hij dus zelf wellicht het best weet welke informatie zijn aanvraag bevat.

2.10. De Raad benadrukt wederom dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de feiten die de kern uitmaken van zijn asielrelaas correct in tijd en ruimte kan situeren. Eerste verzoeker betwist of weerlegt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid niet concreet, met name over het moment waarop B. S. een onderhoud had met een persoon uit de entourage van Fatzayev (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/05/2010, p. 12). Deze tegenstrijdigheid betreft een essentieel onderdeel van het asielrelaas, aangezien de bedreigingen die tijdens dit onderhoud werden geuit de rechtstreekse aanleiding vormen voor het vertrek van eerste verzoeker en zijn gezin uit hun land van herkomst. Verzoekers konden evenmin verduidelijken wie deze bedreigingen had geuit (stuk 4, dossier K. F. en K. A., stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/05/2010, p. 7). Verzoekers beperken zich, wat de motieven van de bestreden beslissing betreft, tot een algemeen betoog waarbij zij het belang van de juistheid van de verstrekte gegevens en het belang van de logica van het gedrag van de entourage van Fatzayev minimaliseren en zij kondigen een schrijven aan van B. S. dat duidelijkheid zal brengen. Verzoekers maken inderdaad per aangetekend schrijven van 22 november 2010 een brief over van B. S. De Raad merkt op dat deze brief slechts werd opgesteld op 2 augustus 2010 en niet uitgaat van een officiële instantie. De brief vertoont een gesolliciteerd karakter en vormt geen objectief bewijs van de feiten die verzoeker had aangehaald en waarover hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoekers betrekken het artikel met het logo van "Jabloko" en het artikel in verband met de verkiezingen in Vladivostok dat zij toevoegen aan hun schrijven van 22 november 2010 niet op hun persoonlijke situatie, zodat de Raad niet inziet in hoeverre deze documenten, waarin kritiek wordt geleverd op het verloop van de verkiezingen, dienstig zijn voor de beoordeling van verzoekers' asielrelaas.

2.11. Het feit dat de vier gezinsleden gelijklopende informaties zouden hebben verstrekt, zoals verzoekers beweren, doet geen afbreuk aan de hierboven weergegeven vaststellingen op grond waarvan rechtsgeldig kon worden besloten dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. De gelijklopende verklaringen van de gezinsleden kunnen immers het gebrek aan bewijs niet herstellen. Verzoekers' stelling dat de commissaris-generaal geen criteria aangeeft op basis waarvan de hiërarchie tussen de bewijsstukken georganiseerd is, ontslaat hen niet zo min van hun bewijslast als hun poging om de interventies van B. S. te minimaliseren. Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat de beslissing ten aanzien van de echtgenote en de kinderen van eerste verzoeker niet in overeenstemming is met de vereisten van de formele motiveringsplicht. Verzoekers betwisten immers niet dat zij hun asielaanvraag verbonden hebben aan de asielaanvraag van eerste verzoeker waardoor de te hunnen opzichte genomen beslissing voldoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van de asielaanvraag van eerste verzoeker waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (cf. RvS 21 februari 2007, nr. 168.045).

2.12. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De beslissing werd op dit punt wel degelijk gemotiveerd.

2.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN